

Skarga wniesiona w dniu 2 grudnia 2011 r. — Sky Deutschland i Sky Deutschland Fernsehen przeciwko Komisji Europejskiej

(Sprawa T-626/11)

(2012/C 49/47)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Sky Deutschland AG (Unterföhring, Niemcy) i Sky Deutschland Fernsehen GmbH & Co. KG (Unterföhring) (przedstawiciele: adwokaci A. Cordewener, F. Kutt i C. Jehke)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji pozwanej z dnia 26 stycznia 2011 r. w postępowaniu dotyczącym pomocy państwa C 7/2010 (ex CP 250/2009 oraz NN 5/2010) „KStG, Sanierungsklausel”;
- tytułem żądania ewentualnego, stwierdzenie nieważności ww. decyzji przynajmniej w zakresie, w jakim nie uregulowano w niej na korzyść przedsiębiorstw takich jak przedsiębiorstwo skarżącej opartego na zasadzie ochrony zaufania wyjątku od obowiązku żądania zwrotu zawartego w art. 4 i 5 wzgl. przynajmniej nie przewidziano względem takich przedsiębiorstw przejściowego uregulowania;
- obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi zasadniczo następujące zarzuty:

- Pozwana błędnie doszła w zaskarżonej decyzji do wniosku, że w przypadku „klauzuli naprawczej” z § 8c ust. 1a niemieckiej Körperschaftsteuergesetz (ustawa o podatku od osób prawnych, zwana dalej „KStG”) chodzi o niezgodną z prawem pomoc na podstawie art. 107 ust. TFUE. Skarżące podnoszą w tym względzie między innymi, że pozwana błędnie wychodzi z założenia, że uregulowanie § 8c ust. 1a KStG ma selektywny charakter i stanowi nieuzasadniony wyjątek od ustanowionej w § 8c ust. 1 zasady, zgodnie z którą straty podatkowe osoby prawnej w przypadku zmiany swojej struktury udziałów są likwidowane przy spełnieniu określonych przesłanek. Zdaniem skarżących regulacja § 8c ust. 1a KStG błędnie została zakwalifikowana jako miarodajny w przypadku badania pod kątem pomocy wewnątrz-krajowy system referencji.
- System referencji będący punktem odniesienia stanowi w prawie niemieckim zasadniczo daną możliwość międzyokresowego zaliczania strat, która wynika z obiektywnej tzw.

zasady netto. Zdaniem skarżących „klauzula naprawcza” z § 8c ust. 1a KStG ten system referencji jedynie potwierdza. Ponadto § 8c ust. 1a KStG może również dlatego nie stanowić miarodajnego systemu referencji, ponieważ norma ta zgodnie z założeniami niemieckiej ustawy zasadniczej jest niezgodna z konstytucją.

- Uregulowanie § 8c ust. 1a KStG stanowi ponadto tzw. środek o charakterze ogólnie obowiązującym, który potencjalnie stanowi korzyść dla wszystkich podmiotów gospodarczych ponoszących stratę i poprzez który nie jest uprzywilejowana żadna wydzielona grupa uczestników rynku. Według stanowiska skarżących „klauzula naprawcza” tym samym nie ma charakteru selektywnego.
- „Klauzula naprawcza” z § 8c ust. 1a KStG jest uzasadniona naturą i wewnętrzną konstrukcją systemu podatkowego, ponieważ norma ta ogranicza skutki wynikające z zawartego w § 8c ust. 1 KStG limitu odliczenia straty. Skarżące podnoszą w tym względzie, że w przypadku § 8c KStG w pierwotnym brzmieniu chodzi o zbyt daleko posuniętą regulację zapobiegania nadużyciom i że późniejsze (i wsteczne) uzupełnienie tego przepisu przez z § 8c ust. 1a KStG redukuje jedynie zbędną treść uregulowania z § 8c ust. 1 KStG i w tym zakresie odtwarza ponownie ogólny międzyokresowe zaliczenia strat jako właściwy system referencji.
- Wreszcie skarżące podnoszą, że korzystają z ochrony zaufania, ponieważ negatywna decyzja pozwanej była nie do przewidzenia i również nie zostały zakwestionowane przez pozwaną stanowiącą poprzedniczkę norma z § 8 ust. 4 KStG w dawnym brzmieniu, jak również porównywalne regulacje w innych państwach członkowskich.

Skarga wniesiona w dniu 2 grudnia 2011 r. — ATMvision przeciwko Komisji Europejskiej

(Sprawa T-627/11)

(2012/C 49/48)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: ATMvision AG (Salem, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci A. Cordewener, F. Kutt i C. Jehke)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji pozwanej z dnia 26 stycznia 2011 r. w postępowaniu dotyczącym pomocy państwa C 7/2010 (ex CP 250/2009 oraz NN 5/2010) „KStG, Sanierungsklausel”;

- tytułem żądania ewentualnego, stwierdzenie nieważności ww. decyzji przynajmniej w zakresie, w jakim nie uregulowano w niej na korzyść przedsiębiorstw takich jak przedsiębiorstwo skarżące opartego na zasadzie ochrony zaufania wyjątku od obowiązku żądania zwrotu zawartego w art. 4 i 5 wzgl. przynajmniej nie przewidziano względem takich przedsiębiorstw przejściowego uregulowania;
- obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi zasadniczo następujące zarzuty:

- Pozwana błędnie doszła w zaskarżonej decyzji do wniosku, że w przypadku „klauzuli naprawczej” z § 8c ust. 1a niemieckiej Körperschaftsteuergesetz (ustawa o podatku od osób prawnych, zwana dalej „KStG”) chodzi o niezgodną z prawem pomoc na podstawie art. 107 ust. TFUE. Skarżąca podnosi w tym względzie między innymi, że pozwana błędnie wychodzi z założenia, że uregulowanie § 8c ust. 1a KStG ma selektywny charakter i stanowi nieuzasadniony wyjątek od ustanowionej w § 8c ust. 1 zasady, zgodnie z którą straty podatkowe osoby prawnej w przypadku zmiany swojej struktury udziałów są likwidowane przy spełnieniu określonych przesłanek. Zdaniem skarżącej regulacja § 8c ust. 1a KStG błędnie została zakwalifikowana jako miarodajny w przypadku badania pod kątem pomocy wewnątrz-krajowy system referencji.
- System referencji będący punktem odniesienia stanowi w prawie niemieckim zasadniczo daną możliwość międzyokresowego zaliczania strat, która wynika z obiektywnej tzw. zasady netto. Zdaniem skarżącej „klauzula naprawcza” z § 8c ust. 1a KStG ten system referencji jedynie potwierdza. Ponadto § 8c ust. 1a KStG może również dlatego nie stanowić miarodajnego system referencji, ponieważ norma ta zgodnie z założeniami niemieckiej ustawy zasadniczej jest niezgodna z konstytucją.
- Uregulowanie § 8c ust. 1a KStG stanowi ponadto tzw. środek o charakterze ogólnie obowiązującym, który potencjalnie stanowi korzyść dla wszystkich podmiotów gospodarczych ponoszących stratę i poprzez który nie jest uprzywilejowana żadna wydzielona grupa uczestników rynku. Według stanowiska skarżącej „klauzula naprawcza” tym samym nie ma charakteru selektywnego.
- „Klauzula naprawcza” z § 8c ust. 1a KStG jest uzasadniona naturą i wewnętrzną konstrukcją systemu podatkowego, ponieważ norma ta ogranicza skutki wynikające z zawartego w § 8c ust. 1 KStG limitu odliczenia straty. Skarżąca podnosi w tym względzie, że w przypadku § 8c KStG w pierwotnym brzmieniu chodzi o zbyt daleko posuniętą regulację zapobiegania nadużyciom i że późniejsze (i wsteczne) uzupełnienie tego przepisu przez z § 8c ust. 1a KStG redukuje jedynie zbędną treść uregulowania z § 8c ust.

1 KStG i w tym zakresie odtwarza ponownie ogólny międzyokresowe zaliczenia strat jako właściwy system referencji.

- Wreszcie skarżąca podnosi, że korzysta z ochrony zaufania, ponieważ negatywna decyzja pozwanej była nie do przewidzenia i również nie zostały zakwestionowane przez pozwaną stanowiąca poprzedniczkę norma z § 8 ust. 4 KStG w dawnym brzmieniu, jak również porównywalne regulacje w innych państwach członkowskich.

Skarga wniesiona w dniu 5 grudnia 2011 r. — Biogas Nord przeciwko Komisji

(Sprawa T-628/11)

(2012/C 49/49)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Biogas Nord AG (Bielefeld, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat C. Birkemeyer)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie na podstawie art. 264 TFUE nieważności decyzji Komisji z dnia 26 stycznia 2011 r. dotyczącej niemieckiej pomocy państwa C 7/2010 (ex CP 250/2009 oraz NN 5/2010) „KStG, Sanierungsklausel” [sygn. akt K(2011) 275];
- obciążenie pozwanej kosztami postępowania na podstawie § 87 ust. 2 regulaminu postępowania przed Sądem.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca trzy zarzuty:

- 1) Zarzut pierwszy dotyczący przestrzegania zasady prywatnego wierzyciela

W ramach pierwszego zarzutu skarżąca podnosi, że w przypadku § 8c ust. 1a niemieckiej Körperschaftsteuergesetz (ustawa o podatku od osób prawnych, zwana dalej „KStG”) nie chodzi o pomoc w rozumieniu art. 107 f TFUE, ponieważ przedsiębiorstwa, które odniosły korzyść spełniły świadczenie wzajemne takiej samej wartości, które wytrzymuje porównanie z zachowaniem działającego w warunkach gospodarki wolnorynkowej prywatnego wierzyciela.

- 2) Zarzut drugi dotyczący braku selektywnego charakteru

Skarżąca w tym miejscu podnosi, że w przypadku § 8c ust. 1a KStG nie chodzi o pomoc w rozumieniu art. 107 f TFUE, ponieważ przepisowi temu nie można przypisać jakiegokolwiek selektywnie przysparzającego korzyści skutku.